

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hieraci clarißimo. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

populum nõ mouent, cui iam Deum bello laceſſere in naturam redactum eſt; in petras feminas, & in aquis ſcribis. Incaſum itaque laborare deſine.

μὲν θάνατον. εἰ ταῦτα ἔπειθαι τὸν ρογυθῆν καὶ φιλοπόνηρον λαὸν, ἔς εἰς φύσιν λοιπὸν τὸ θεομαχεῖν κατέτιθε· καὶ πετρῶν ἀπειρεῖς, καὶ καθ' ὕδατων γράφεις, καὶ πῶστος ματαγοποιῶν.

Heraclidi Episcopo. 19.

Ἡρακλεῖδ' ἠ' ἑπιπόπω. 19.

Dan. 3o

Quæris cur magnus Daniel vnà cum tribus piis adolescentibus, à Babylonio rege ignis supplicio minimè mulctatus fuerit, cum eiusdem cum ipsis sententiæ esset, eiusdemque tribus, victusque socius, imò, vt rectius loquar, pietatis magister. Respondeo: Hoc diuino consilio & prouidentia contigit, ne impij homines flammæ oppressionem Dei Babylonici nomini ascriberent. Baltazarum enim eum, in honore declarationis rerum arcanarum appellabant. Atque eiusmodi opinio apud illos vigeat, neimpè ipsorum Deum, si vel duntaxat eius nomen pronuncietur, res miras perpetrare. Deus igitur, vt hanc opinionem comprimeret & aboleret, in hoc iudicio Danielem ab alijs ſciunxit: inuentaque est sola iuuenum continentia, Deique auxilium, quo intonans illa fornax confopita & extincta est.

Διὰ τῆς μετὰ τῆς τριῶν ὁσίων παιδῶν πλὴν πυρκαϊῶν οὐ κατεδικάσθη ὁ μέγας Δανιὴλ ὡς τῶν βαβυλωνίου, σύμφων αὐτοῖς τυγχάνων καὶ συμφυλετῆς, καὶ ὁμοδίατος, καὶ μᾶλλον τῆς εὐσεβείας διδάσκαλος, ἔπειθ' ἡ φημι, καὶ βίαν τοῦ ἀκονομήτου παρηθῆσαι, ἵνα μὴ τῶ ὀνόματι τοῦ βαβυλωνίου θεῶν, πλὴν κατὰ καιρὸν ἡ κατὰ καιρὸν φλογὸς, οἱ ἀσεβεῖς ἔπιγράψωσι. Βαλτάσαο γὰρ αὐτῶν, εἰς τιμὴν τῆς τῆς ἀπορρήτων σαφηνείας, ὠνόμαζεν. καὶ δέγμα τοῦτο παρ' ἑκείνοις κρατῆς, ὡς καὶ μόνον ὀνομαζόμενον, θαυματουργῶν τὸν θεὸν αὐτῆς. ἵνα ταύτην τοίνυν κατὰ ῥῆσιν πλὴν δόξα ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ τὸν Δανιὴλ ἐχάρισε, καὶ εὐρέθη γυνὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ τῆς νῆας ἐγκράτειας, καὶ τῆ βίῃ ἡ βοήθεια, πλὴν ἑρπῶσαι μαρτυράσα κάμνον.

Hieraci clarissimo. 20.

Ἱερακὶ λαμπροτάτῳ. 20.

Si hæreticus ille, qui tecum, vt scribis, contentionem habuit, Dei filium vt dogmatum authorem, idoneum cui fides habeatur, admittis; ipse adorandi deitatis spiritus essentiam docet, quippè qui vnum diuinæ Trinitatis nomen esse pronunciarit, vnus videlicet essentia coniunctione atque vnionem significans. Quòd si ipsi, cognati spiritus certitudinem significanti, atque ea, quæ humanam mentē superant, docenti, minimè fidem adhibet, superuacanca est nostrorum sermonum confirmatio. Quandoquidem terreſtre tabernaculum vix ea, quæ ad pedes iacent, inuenire potest. Cælestia autem arcana, & nostrū sensum excedentia, ipse & patefacit, & exploratè nouit, qui cælum pro domicilio habet.

Εἰ δ' ἡλιόθεν σὲ διεκέρξῃς ἀρεπικός, καθὰς γέγραφας, τοῦ τῆ θεοῦ ἡδὸν δογματιστῆν ἀξιόπιστον, αὐτὸς δὲ δάσκει πλὴν ἑστῆαι τὸ παρηθῆσαι τοῦ τῆς ἐνότητος πνεύματος, εἰ ὄνομα τῆς θείας τριᾶδος ἀποφηνάμενος, τῆς μιᾶς ἑστῆας σημεῖον πλὴν ἔνωσιν. εἰ δὲ αὐτῶ μὴ πιστεύει ἢ ἀκρίβειαν τοῦ συγγενοῦς σημεῖον πνεύματος, καὶ τὰ ἑσπέρου ἀνθρώπινον ἐκιδδόνον, περὶ τῆ τυγχάνει τῆς ἡμετέρας λόγων ἡ σύστασις ἐπειδὴ τὸ γὰρ οὐδὲ σκῆνος μάλισ ἐρείσκει τὰ ἐν ποσὶ. τὰ δὲ ἐν οὐρανῷ ἀποκρυφῆ, καὶ πλὴν ἡμετέρας ἀποθῆσιν ἑσπέρου, αὐτὸς καὶ ἀποκαλύπτει καὶ ἑπίσταται ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανόν.

2. Cor. 4. Psal. 2.

Am